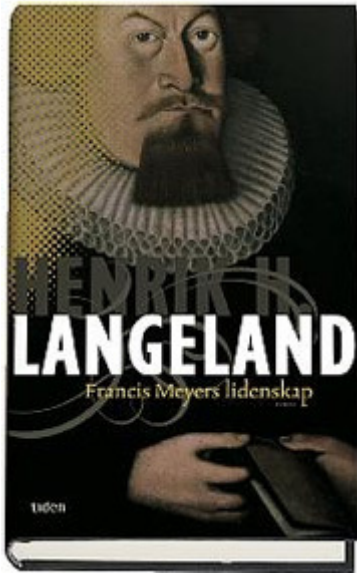

Hva leser en faglitterær forfatterstudent når pensumartikler er slukt og eksamen overstått?

Da leser man selvfølgelig bøker fra det litterære miljøet, humrer over Blindern-miljøet, over hoyen (småkåte) professorer som blir blendet av vakre studiner som de er veiledere for. *Francis Meyers lidenskap* er en slik bok. Henrik H. Langeland har på nytt lyktes i å skrive en underholdende roman med en rekke snedige skrivetekniske grep. Ett av disse grepene er å skrive seg selv inn i handlingen som en stastist som den godest litteraturprofessor Meyer blir sjalu på. Bokas Langeland sitter ved siden av Meyers øyensten, 26 år gamle Nadia, og samtaler med henne. Selvfølgelig kjenner Langeland Nadia - hun er jo et produkt av forfatterens fantasi! Et annet grep som er enda mer snedig, er når bokas Langeland skriver konsentrert ned alt hva Umberto Eco sier under et foredrag om *Rosens navn*. Eco messer at en roman må underholde ved å være spennende. Langeland

viser her at han har fått oppskriften for en god bok av selveste mesteren selv. Så har Langeland bestått prøven, underholder den ved hjelp av spenning?

For meg drives jeg fram side etter side ved hjelp av harseleringen, av treffsikre typebeskrivelser og ved beskrivelsene av begreper og diskusjonene om det jeg selv har hatt på pensum: intertekstualitet slik Julia Kristeva, Roland Barthes og flere oppfatter det, brevskrivning som sjanger, forlagsbransjen, analyser av Dag Solstads *Roman 1987*. Langeland skriver inn sine egne fagkunnskaper på en lettlest og fengende måte. For meg ligger det spenning i å se om han kommer med utdypende kunnskap enn det jeg selv har fått gjennom studiet.

Men hva er romanens handling? Vi møter 53 år gamle Francis Meyer i det han er i innspurten på forskningsprosjektet sitt om essayisten Montaigne (ja, Montaigne har vært en av heltene i pensum) og skal innlevere bokmanus om dette arbeidet til Universitetsforlaget innen kort tid. Instituttbestyreren Gerd Hellmann ("Hellwoman") tvinger han til å ta ett 20-poengsemne, grunnemne i nordisk lyrikk. Dermed er handlingen i gang. I hans standardspørsmål til studentene: Hva er lyrikk?, svarer Nadia: "En tanke bare, men kanskje man kunne definere lyrikk fra en annen innfallsvinkel... altså ikke via formmessige ting som rim og rytme, eller med semantiske problemstillinger knyttet til mening, ja heller ikke gjennom negative kategorier som fremmedgjøring eller vanebrudd, men fra et motsatt perspektiv. Kanskje kunne man tenke seg lyrikk som ... ja, rett og slett som.. lidenskap? Tanken er ny for Meyer, og fra det øyeblikket er han lidenskaplig opptatt av henne. Den ytre handlingen har Langeland spunnet rundt en virkelig hendelse, nemlig oppdagelsen av et 300 år gammelt Petter Dass-manuskript. Manuskriptet kommer i Meyers hender og glemt er hele Montaigne-prosjektet. Han skal veilede Nadia i hennes masteroppgave om Dorothe Engelbrettsdatter hvor hun tar utgangspunkt i brevvekslingen mellom Dorothe Engelbrettsdatter og Petter Dass. Meyers lidenskap til Nadia styrer nå alle handlingene hans, både de mer eller mindre lysskye, men også de aktverdige handlingene hans. Kjærlighet gjør blind, og han er forblindet selv de gangene Nadia prøver å få han til å se skriften på veggen. I stedet fortolker han alle hennes innspill til lyrikken de går igjennom på forelesningene som indirekte

budskap om forholdet deres. Slik aktualiseres spørsmålet om lidenskap i lyrikken eller motsatsen lyrikk i lidenskapen. Meyer stjeler et brev som støtter opp under Nadias teorier om Dorothe og Peter, og gjør alt for å finne flere brev av samme slaget. Langeland tar oss med på reise på mange plan.

Da jeg var kommet til side 452 begynte jeg å bli urolig for at det bare var litt over 100 sider igjen. Jeg visste allerede da at jeg kom til å savne Francis Meyer og menneskene rundt han. Jeg kan anbefale *Francis Meyers lidenskap* på det sommervarmeste.

Forfatter: Henrik Helliesen Langeland

Tittel: Francis Meyers lidenskap

Forlag: Tiden

Utgivelsesår: 2007

Sider: 555 sider

ISBN: 9788252566369